

บทที่ 4

วิเคราะห์การบังคับโทษปรับในเกี่ยวกับการละเมิดเครื่องหมายการค้า ที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไป

จากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี วัตถุประสงค์ และกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้โทษปรับในเกี่ยวกับการละเมิดเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไประหว่างราชอาณาจักรไทย กับกฎหมายของต่างประเทศ ในสาธารณรัฐฟินแลนด์ สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี และสหรัฐอเมริกา อัตราของโทษปรับที่ใช้ในความผิดฐานปลอมเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลาย รวมถึงรูปแบบของบทลงโทษปรับที่แต่ละประเทศใช้ พบว่าบทลงโทษปรับตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2539 และประมวลกฎหมายอาญาที่บังคับใช้ในปัจจุบัน ยังคงไม่มีประสิทธิภาพ ไม่สอดคล้องกับสภาพแห่งความผิด สภาพสังคมและเศรษฐกิจในปัจจุบัน โดยสามารถอธิบายได้ เป็นประเด็นดังนี้

4.1 เปรียบเทียบปัญหาการบังคับใช้โทษปรับในการละเมิดเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไปของประเทศไทยกับต่างประเทศ

จากการศึกษาพบว่า ปัจจุบันปัญหาการละเมิดเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการความผิดฐานปลอมเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไป มีอัตราโทษปรับที่ใช้ระบบการปรับแบบตายตัว หรือที่เรียกว่า Fixed Sum System ที่จะมีการกำหนดอัตราโทษขั้นต่ำและขั้นสูง เพื่อกำหนดไม่ให้ศาลลงโทษต่ำกว่าที่กฎหมายบัญญัติไว้ หรือลงโทษเกินกว่าที่กฎหมายบัญญัติอัตราขั้นสูงไว้ ความผิดตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 แก้ไขเพิ่มเติมล่าสุด (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2539 และตามประมวลกฎหมายอาญาที่ไม่ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมเพื่อปรับปรุงอัตราโทษมานานกว่า 20 ปี ซึ่งความผิดฐานปลอมเครื่องหมายการค้า ตามมาตรา 108 พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 บัญญัติให้ต้องระวางโทษจำคุก ไม่เกินสี่ปีหรือปรับไม่เกินสี่แสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และมาตรา 273 ประมวลกฎหมายอาญา ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ จะเห็นได้ว่าจากทั้งสองบทบัญญัติความผิดฐานปลอมเครื่องหมายการค้าของประเทศไทยมีอัตราโทษที่แน่นอนตายตัว มีการกำหนดอัตราขั้นต่ำและขั้นสูงไว้ทำให้ศาลไม่สามารถที่จะลงโทษต่ำไปกว่า หรือเกินไปกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้ได้ ซึ่งในปัจจุบันอัตรา

โทษข้างต้นไม่สามารถข่มขู่ยับยั้ง หรือช่วยป้องปรามการกระทำความผิดได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากความผิดฐานปลอมเครื่องหมายการค้าในประเทศไทยยังคงมีการกระทำความผิดสูงเป็นอันดับที่ 1 จากตามสถิติของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ และเป็นอันดับที่ 1 ตามสถิติการปราบปรามการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญารายปีของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ กรมสอบสวนคดีพิเศษ และกรมศุลกากรปี พ.ศ. 2566

ดังนั้น การบังคับใช้โทษปรับในการละเมิดเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไป ยังคงไม่สอดคล้องกับแนวความคิดการกำหนดโทษปรับ กล่าวคือการลงโทษปรับต้องมีความมุ่งหมายที่จะข่มขู่ยับยั้งและป้องปรามอาชญากรรม โดยอัตราของการลงโทษจะต้องมีความเหมาะสม และได้สัดส่วนกับการกระทำความผิดด้วย ไม่สอดคล้องกับแนวความคิดทฤษฎีของนิติเศรษฐศาสตร์ที่ว่า การกำหนดโทษปรับควรกำหนดให้เหมาะสมกับความร้ายแรงกับความผิดเพื่อเป็นการยับยั้ง ป้องปรามอาชญากรรมได้ โดยมีการกำหนดโทษปรับหรือต้นทุนของผู้กระทำความผิดให้มีความเหมาะสม เพื่อที่จะให้ผู้กระทำความผิดรู้สึกเจ็บปวด และเกิดความยับยั้งชั่งใจก่อนที่จะลงมือกระทำความผิด และไม่ยากกลับมากกระทำความผิดซ้ำ อีกทั้งรัฐยังได้ประโยชน์จากค่าปรับเข้าสู่แผ่นดิน เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดในการใช้บังคับโทษปรับ ตามหลักแนวคิดทฤษฎีนิติเศรษฐศาสตร์อาชญากรผู้กระทำความผิดต่างมีเหตุจูงใจให้กระทำความผิด โดยนำเศรษฐศาสตร์มาพิจารณาถึงต้นทุนในการกระทำความผิด ความคุ้มค่าที่จะตัดสินใจในกระทำความผิด รวมไปถึงบทลงโทษของการกระทำความผิด หากมีบทลงโทษการปลอมเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไปที่ได้สัดส่วน สามารถทำให้อาชญากรพิจารณาแล้วเห็นว่าไม่คุ้มค่าที่จะกระทำความผิด สามารถข่มขู่ยับยั้งไม่ให้กลับมากกระทำความผิดซ้ำ เพราะรู้สึกเกรงกลัวต่อกฎหมาย ไม่ไม่ยอมเสี่ยงที่จะถูกจับได้ และเลือกที่จะไม่กระทำความผิด

โทษปรับจำต้องอยู่ในระดับที่เหมาะสม ไม่มากหรือน้อยจนเกินไปกว่าความผิดที่ได้กระทำลง และมูลค่าความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการกระทำความผิดนั้น การกำหนดโทษปรับแบบตายตัวที่ใช้บังคับในคดีการปลอมเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไปในปัจจุบัน ศาลไม่สามารถลงโทษเกินกว่าที่กฎหมายกำหนดได้ และด้วยสภาพทางเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงไปทำให้อัตราโทษที่ใช้บังคับไม่สามารถข่มขู่อาชญากรไม่ให้กระทำความผิดได้ เนื่องมาจากอัตรามูลค่าความเสียหายจากการปลอมเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไปเครื่องหมายการค้าที่มีมูลค่าสูงมากเท่าไรหรือความต้องการที่จะกระทำความผิดยิ่งมากขึ้นตามไปด้วย และประกอบกับเทคโนโลยีของปัจจุบันที่มีความทันสมัยก้าวหน้ามากขึ้นทำให้การปลอมเครื่องหมายการค้าที่มีมูลค่าสูงสามารถทำได้ง่าย กล่าวคือมีต้นทุนในการก่ออาชญากรรมที่ต่ำมากขึ้นอีกด้วย

จากสภาพปัญหาการบังคับใช้โทษปรับแบบตายตัวในความผิดปลอมเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไปของประเทศไทย และแนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องในการบังคับใช้โทษปรับในความผิดดังกล่าว ผู้วิจัยจึงได้ทำการการวิเคราะห์เปรียบเทียบการบังคับใช้โทษปรับในความผิดปลอมเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไปในต่างประเทศ ได้แก่ สาธารณรัฐฟินแลนด์ สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี และสหรัฐอเมริกา ได้ดังต่อไปนี้

การบังคับใช้โทษปรับทางอาญาที่เกี่ยวข้องกับการละเมิดเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไปในสาธารณรัฐฟินแลนด์ ต้องระวางโทษปรับ ตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า มาตรา 39 (Trademarks Act, Section 39) และระวางโทษปรับ หรือจำคุกไม่เกิน 2 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญาหมวด 49 มาตรา 2 (Criminal Code of Finland, Chapter 49, Section 2) และการบังคับใช้โทษปรับทางอาญาที่เกี่ยวข้องกับการละเมิดเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไปในสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี จะคล้ายกับสาธารณรัฐฟินแลนด์ การละเมิดเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไปจะเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า มาตรา 143 (German Trademark Act Section 143) ระวางโทษปรับ หรือจำคุกไม่เกิน 3 ปี และมีบทบัญญัติให้ยึดทรัพย์ที่กระทำความผิดตาม มาตรา 74 ประมวลกฎหมายอาญา (German Criminal Code Section 74) ทั้งสองประเทศจะมีบทบัญญัติที่ศาลให้กำหนดอัตราโทษปรับให้กับผู้กระทำความผิดแต่ละรายตามสถานะทางเศรษฐกิจและความร้ายแรงของการกระทำความผิด ในรูปแบบการปรับตามวันและรายได้ (Day fine)

ในส่วนการบังคับใช้โทษปรับทางอาญาที่เกี่ยวข้องกับการละเมิดเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไปในสหรัฐอเมริกา กฎหมายเกี่ยวกับเครื่องหมายการค้า Lanham Act ได้บัญญัติกฎหมายเกี่ยวกับการปลอมและการละเมิดสิทธิเครื่องหมายการค้าไว้ โดยบัญญัติลักษณะการละเมิดไว้ในมาตรา 32 และในประมวลกฎหมายอาญาสหรัฐอเมริกาจะให้ความคุ้มครองการละเมิดเครื่องหมายการค้าเป็นอย่างมากมีการกำหนดอัตราโทษปรับไว้ค่อนข้างสูง และแยกการกระทำความผิดของบุคคลธรรมดาและนิติบุคคลออกจากกัน โดยสหรัฐอเมริกาได้บัญญัติให้การละเมิดเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไปเป็นความผิดอาญา ไว้ตามมาตรา 2320 (U.S. Code, Title 18 Crimes and Criminal Procedure, Part 1 Crimes, Chapter 113 Stolen Property §2320 (a) ซึ่งเป็นการบัญญัติโทษสำหรับการกระทำความผิดครั้งแรก ระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปีหรือปรับไม่เกิน 2,000,000 เหรียญสหรัฐ (หรือ 5,000,000 เหรียญสหรัฐสำหรับการ กระทำโดยองค์กร) หรือทั้งจำทั้งปรับ สำหรับการกระทำความผิดครั้งที่สองหรือครั้งต่อมา ระวางโทษจำคุก สูงสุดไม่เกินยี่สิบปีและปรับจำนวนเงินสูงสุดถึง 5,000,000 เหรียญสหรัฐ (หรือ 15,000,000 เหรียญสหรัฐ สำหรับการกระทำโดยองค์กร) หรือทั้งจำทั้งปรับ ซึ่งเป็นรูปแบบการปรับแบบแน่นอนตายตัว

เหมือนประเทศไทยแต่มีอัตราค่อนข้างสูง และมีการแยกแยะระหว่างบุคคลธรรมดาและนิติบุคคลไว้ อย่างชัดเจน

จากการศึกษาเปรียบเทียบจะเห็นได้ว่าแต่ละประเทศจะมีแนวทางการแก้ไขปัญหาการ ละเมิดเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไปแตกต่างกันไป สาธารณรัฐฟินแลนด์ สหพันธ์ และสาธารณรัฐเยอรมนี จะแก้ไขปัญหาการปลอมเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไป โดยการใช้รูปแบบการปรับตามวันและรายได้ (Day Fine) เพื่อมาคำนวณมูลค่าความเสียหายและ สถานะทางเศรษฐกิจของผู้กระทำความผิด ส่วนประเทศไทยกับสหรัฐอเมริกาใช้รูปแบบการปรับ แบบเน้นนอนตายตัว แต่สหรัฐอเมริกาก็กำหนดโทษปรับในอัตราที่สูง และมีการแยกการกำหนด ความผิดระหว่างบุคคลธรรมดาและนิติบุคคลไว้อย่างชัดเจน แต่อย่างไรก็ตามสหรัฐอเมริกาก็ได้มีการนำระบบโทษปรับตามวันและรายได้ไปใช้กับบางมลรัฐ เพื่อที่จะหาแนวทางที่เหมาะสมในการ บังคับใช้โทษปรับ และแก้ไขข้อเสียของระบบการปรับแบบเน้นนอนตายตัวที่มีข้อจำกัดอัตราโทษที่มี ความแน่นอน

4.2 วิเคราะห์ปัญหาอัตราโทษปรับแบบเน้นนอนตายตัวในการละเมิดเครื่องหมายการค้า ที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไปไม่สอดคล้องกับสถานะทางเศรษฐกิจของผู้กระทำความผิด

การบังคับใช้โทษปรับในการละเมิดเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไป ปัจจุบันของประเทศไทยนั้น เป็นรูปแบบการปรับแบบเน้นนอนตายตัวจึงไม่ได้มีการคำนึงถึงสถานะ ทางเศรษฐกิจ หรือสถานะทางทางการเงินของผู้กระทำความผิดแต่ละรายได้อย่างใด ประเทศไทย มีการกำหนดอัตราโทษปรับที่เป็นอัตรามาตรฐาน เท่ากันทั้งหมดในความผิดฐานเดียวกันกล่าวคือ มีต้นทุนในการก่ออาชญากรรมเท่าใด หรือสร้างมูลค่าความเสียหายมากหรือน้อยเพียงใดในการ กระทำความผิดฐานนั้น ๆ ก็จะต้องใช้บังคับโทษปรับในอัตราเดียวกัน เมื่อไม่ให้อำนาจศาลโดย คำนึงถึงความเหมาะสมทางด้านเศรษฐกิจของผู้กระทำความผิดแต่ละราย และมูลค่าความเสียหายที่ เกิดขึ้นจากการกระทำความผิดแล้ว ย่อมทำให้เกิดความไม่เสมอภาค หรือความยุติธรรมขึ้น กรณีที่ ผู้กระทำความผิดไม่มีเงินเพียงพอที่จะชำระค่าปรับ ผู้กระทำความผิดดังกล่าวก็ต้องถูกศาลกักขัง แทนการบังคับใช้โทษปรับ ซึ่งเป็นการสร้างภาระให้กับผู้กระทำความผิดที่มากเกินไปกว่าการ กระทำความผิด และภาระทางงบประมาณให้แก่รัฐในการดูแล ทั้งยังไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ ในการลงโทษปรับในฐานะละเมิดเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไปแต่อย่างใด และหาก เป็นกรณีที่ผู้กระทำความผิดได้รับผลประโยชน์จากการกระทำความผิดที่สูง ก็ย่อมไม่รู้เกรงกลัวต่อ กฎหมาย และมีโอกาสที่จะกลับมากระทำความผิดซ้ำได้อีก

การที่การบังคับใช้โทษปรับฐานละเมิดเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไปในปัจจุบันไม่บรรลุวัตถุประสงค์ในการลงโทษผู้กระทำความผิด กล่าวคือไม่สามารถยับยั้งหรือป้องปรามการกระทำความผิด การลงโทษโดยไม่ได้คำนึงถึงสถานะทางเศรษฐกิจของผู้กระทำความผิดและความเสียหายจากการกระทำความผิดนั้น ไม่สอดคล้องกับทฤษฎีการลงโทษเพื่อข่มขู่ยับยั้งการกระทำความผิด (Deterrence) แม้การบังคับใช้โทษปรับในประเทศไทยจะมีความเสมอภาคเบื้องต้น หน้าที่กฎหมาย ที่บุคคลจะได้รับการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมกัน และไม่เลือกปฏิบัติก็ตาม แต่จะเห็นได้ว่าการบังคับใช้โทษปรับในปัจจุบันไม่ได้สร้างความยุติธรรมให้กับบุคคลที่มีหลากหลายสถานะทางการเงินในประเทศไทยได้อย่างแท้จริง การลงโทษควรมีผลกระทบต่อผู้กระทำความผิดทุกคนอย่างเท่าเทียมกับ ตามหลักผลกระทบที่เท่าเทียม (equal impact) ที่ยอมรับว่า ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องลงโทษผู้กระทำความผิดทุกคนด้วยจำนวนเงินที่เท่าเทียมกันและควรหลีกเลี่ยงผลกระทบที่ไม่เท่าเทียมกันอย่างสิ้นเชิงต่อผู้กระทำความผิดที่มีความแตกต่างทางด้านทรัพย์สิน มิฉะนั้นจะเกิดความไม่ยุติธรรม นอกจากนี้ ยังมีหลักการกำหนดโทษปรับให้ได้สัดส่วนกับผู้กระทำความผิด กล่าวคือ การกำหนดสัดส่วนตามภาวะทางเศรษฐกิจและการเงิน (Proportionment according to Economic or Financial Circumstances) โดยหลักการแนวคิดทฤษฎีนี้มีฟิลแลนเจียร์ (Filangieri) และเบนธัม (Bentham) นักนิติศาสตร์ เสนอแนวคิดว่าการปรับต้องได้สัดส่วนกับฐานะทางการเงินของผู้กระทำความผิด ซึ่งการที่บุคคลสองคนได้กระทำความผิดร้ายแรงเท่ากัน แม้จะถูกปรับในจำนวนที่ไม่เท่ากัน แต่เมื่อเทียบกับสัดส่วนของทุนทรัพย์ที่มีอยู่แล้วเท่ากัน วิธีการดังกล่าวกลับไม่ทำให้เกิดความเสมอภาคในการลงโทษ จึงเห็นได้ว่าการบังคับใช้โทษปรับให้สอดคล้องกับฐานะทางเศรษฐกิจของบุคคลก็ยังมีแนวคิด ทฤษฎีสนับสนุนในการลงโทษผู้กระทำความผิดให้เกิดความเหมาะสมที่เท่าเทียมและเกิดความรู้สึกเจ็บปวดจากการกระทำความผิดที่เสมอภาคกัน

การบังคับใช้โทษปรับทางอาญาที่เกี่ยวข้องกับการละเมิดเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไปในสาธารณรัฐฟินแลนด์จะไม่มีการกำหนดจำนวนค่าปรับไว้เป็นการเฉพาะในความผิดเหมือนกับประเทศไทย แต่จะกำหนดการลงโทษปรับไว้ในกฎหมายทั่วไป ตามประมวลกฎหมายอาญา ในหมวด 2a มาตรา 1 (The Criminal Code of Finland ใน Chapter 2a Section 1) ซึ่งเป็นรูปแบบของการปรับตามวันและรายได้ (Day Fine) หรือการปรับโดยคำนึงถึงฐานะทางเศรษฐกิจของผู้กระทำความผิด โดยจะมีการกำหนดจำนวนวันปรับจากความร้ายแรงของความผิดที่กระทำลงและกำหนดรายได้ต่อหนึ่งวันของผู้ที่ได้กระทำความผิด เพื่อนำมาคูณเพื่อหาผลลัพธ์เป็นอัตราโทษปรับตามวันและรายได้โดยตามประมวลกฎหมายอาญาสาธารณรัฐฟินแลนด์ จะมีการกำหนดวันปรับขั้นต่ำอยู่ที่ 1 วันปรับ แต่ไม่เกิน 120 วันปรับ โดยมีการนำมาใช้ในชั้นพิจารณาของศาล โดยศาลจะพิจารณารายได้ของผู้กระทำความผิดจากข้อมูลรายได้ของผู้กระทำความผิดที่ได้ระบุ

ไว้ในกรณีชำระภาษีครั้งสุดท้ายที่สุด ประกอบกับข้อมูลที่ได้มาระหว่างการพิจารณาคดีมากำหนดรายได้ต่อหนึ่งวันปรับเพื่อใช้ในการคำนวณหาอัตราค่าปรับสำหรับความผิดครั้งนั้น

การบังคับใช้โทษปรับทางอาญาที่เกี่ยวข้องกับการละเมิดเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไปในสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี ไม่ได้กำหนดเป็นอัตราแน่นอนตายตัวเหมือนประเทศไทย แต่จะมีเกณฑ์ในการคำนวณค่าปรับตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 46 ที่บัญญัติให้ศาลใช้ดุลพินิจในการกำหนดวันปรับ คือ 5 ถึง 360 วัน สำหรับการกระทำความผิดฐานเดียว และถ้าเป็นกรณีการกระทำความผิดหลายฐาน จะใช้บทบัญญัติตามมาตรา 53 และมาตรา 54 โดยกำหนดให้ศาลกำหนดจำนวนวันปรับเพิ่มขึ้นได้ แต่ต้องไม่เกินกว่าจำนวนวันปรับของความผิดทุกฐานรวมกัน เมื่อคำนวณจำนวนปรับสำหรับความผิดทุกฐานแล้ว จำนวนวันปรับที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิดจะต้องไม่เกินไปกว่า 720 วันปรับด้วย ซึ่งเป็นเกณฑ์ขั้นต่ำและขั้นสูงที่เป็นกรอบมาตรฐานเดียวกันทั้งหมดสำหรับทุกความผิดที่ศาลพิพากษาให้ลงโทษปรับตามวันและรายได้ ซึ่งดุลพินิจศาลจะพิจารณาจากหลักตามมาตรา 46 แห่งประมวลกฎหมายอาญา ที่บัญญัติให้ศาลพิจารณาจากแรงจูงใจในการกระทำความผิด วิธีที่ใช้ในการกระทำความผิด เป็นเกณฑ์ในการใช้ดุลพินิจกำหนดจำนวนวันปรับในแต่ละคดี และได้บัญญัติขอบเขตของการจำนนวนรายได้ต่อหนึ่งวันปรับตามมาตรา 40 จะต้องไม่น้อยกว่า 1 ยูโร และไม่เกินไปกว่า 30,000 ยูโร ซึ่งเป็นการปรับตามวันและรายได้ หรือการปรับโดยคำนึงถึงฐานะทางเศรษฐกิจของผู้กระทำความผิด

และในบางมลรัฐของสหรัฐอเมริกาก็มีการบังคับใช้โทษปรับแบบตามวันและรายได้ (Day Fine) เนื่องจากการใช้โทษปรับแบบตายตัวส่งผลให้การบังคับโทษปรับนั้นมีช่องว่างทางกฎหมายทำให้ไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอ โดยในบางคดีที่ประสงค์ให้ผู้กระทำความผิดได้รับผลกระทบทางเศรษฐกิจจากโทษปรับอย่างแท้จริง ศาลก็จะต้องเพิ่มอัตราโทษปรับให้สูงขึ้นตามความเสียหายที่เกิดขึ้น ทำให้ไม่มีมาตรฐานในการกำหนดโทษปรับ โดยเริ่มต้นมีการทดลองใช้ที่ศาลอาญา Richmond ในเกาะสเตเทน (Staten Island) รัฐนิวยอร์ก (New York) เป็นต้น ซึ่งก็ได้ประสบความสำเร็จโดยในปัจจุบันก็ได้มีการใช้โทษปรับตามวันและรายได้ในรัฐแอริโซนา รัฐคอนเนตทิคัต รัฐโอไอวา รัฐนิวยอร์ก และรัฐวอชิงตัน เป็นต้น

หากประเทศไทยได้ปรับใช้รูปแบบการปรับตามวันและรายได้ตาม ข้อ 4.1 ของสาธารณรัฐฟินแลนด์ สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี และบางมลรัฐในสหรัฐอเมริกา มาปรับใช้ในประเทศไทยเพื่อให้เกิดความยุติธรรมในการปรับกรณีละเมิดเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไป ก็จะสามารถแก้ไขปัญหาที่กล่าวมาข้างต้นได้ และจากการศึกษาพบข้อดีและข้อเสียของระบบการปรับปรับตามวันและรายได้ดังนี้

ข้อดีของโทษปรับตามวันและรายได้ในเกี่ยวกับการละเมิดเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไป

1) โทษปรับมีอัตราโทษที่สามารถลงโทษผู้กระทำความผิดที่มีฐานะรายได้แตกต่างกันได้อย่างเท่าเทียมการลงโทษปรับตามวันและรายได้ในเกี่ยวกับการละเมิดเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไปของสาธารณรัฐฟินแลนด์ สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี และบางมลรัฐในสหรัฐอเมริกา สามารถลงโทษแก่ผู้กระทำความผิดในทุกระดับฐานะได้อย่างเท่าเทียมกันในขณะที่การลงโทษปรับในรูปแบบตายตัวของประเทศไทย แม้จะมีการลงโทษปรับในอัตราที่เท่ากัน แต่สร้างผลกระทบต่อผู้กระทำความผิดแต่ละรายต่างกันไป มุ่งเน้นไปที่ความร้ายแรงของการกระทำความผิด โดยไม่คำนึงถึงสถานะทางเศรษฐกิจของผู้กระทำความผิดแต่ละรายแยกออกจากกัน ความเหลื่อมล้ำทางสังคมเป็นความจริงที่ปรากฏชัดแจ้งในทุกสภาพสังคม ดังนั้นการกำหนดอัตราค่าปรับในลักษณะดังกล่าว ย่อมไม่ทำให้เกิดความเท่าเทียม และความเสมอภาคอย่างแท้จริง เนื่องจากผลกระทบที่เกิดขึ้นจากอัตราโทษปรับที่ผู้กระทำความผิดแต่ละรายได้รับนั้น ก็จะได้รับผลกระทบที่ไม่เท่ากันหากมีรายได้ หรือสถานะทางเศรษฐกิจที่ต่างกัน สำหรับผู้กระทำความผิดที่มีฐานะผู้กระทำความผิดอาจจะไม่ได้รับผลกระทบหรือจากการถูกลงโทษปรับส่งผลให้ผู้กระทำความผิดไม่ความเกรงกลัวต่อกฎหมาย แตกต่างกับผู้กระทำความผิดที่มีรายได้ต่ำก็จะสร้างผลกระทบที่มากเกินไป ซึ่งจะทำให้ลงโทษผู้กระทำความผิดโดยไม่สามารถบรรลุวัตถุประสงค์ของกฎหมายในเกี่ยวกับการละเมิดเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไปได้อย่างสัมฤทธิ์ผล

หากลงโทษในรูปแบบของการลงโทษปรับตามวันและรายได้ในในเกี่ยวกับการละเมิดเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไป ผลกระทบที่จะเกิดต่อผู้กระทำความผิดที่อยู่คนละสถานะทางการเงินก็จะต่างออกไปจากรูปแบบตายตัว อันเนื่องมาจากการลงโทษแบบปรับตามวันและรายได้เป็นการลงโทษที่คำนึงถึงพื้นฐานรายได้ของผู้กระทำความผิดเป็นสำคัญ โดยจะคำนวณอัตราโทษปรับบนฐานรายได้ของผู้กระทำความผิดแต่ละรายเป็นการตัดรายได้ของผู้กระทำความผิด ทำให้อำนาจในการใช้จ่ายลดลงและจะส่งผลกระทบต่อผู้กระทำความผิดทุกรายอย่างเท่าเทียมกัน อย่างแน่นอน ยังมีสถานะการเงินที่สูง มีรายได้ที่สูงเพียงใด อัตราโทษปรับที่หากได้กระทำความผิดในเกี่ยวกับการละเมิดเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไป ก็จะสูงผันแปรตามรายได้ของตัวผู้กระทำความผิดนั้น สรุปได้ว่าหากผู้กระทำความผิดที่มีสถานะทางการเงินที่สูงกว่าก็ย่อมต้องชำระอัตราโทษปรับตามวันและรายได้ที่สูงกว่าผู้กระทำความผิดที่มีสถานะทางการเงินที่ต่ำกว่า ผลกระทบที่จะได้รับระหว่างผู้กระทำความผิดก็จะอยู่ในระดับที่เท่าเทียมกัน ไม่มีฝ่ายใดได้รับผลกระทบที่มากกว่า ส่งผลผู้กระทำความผิดที่มีสถานะทางการเงินที่สูงรู้สึกเกรงกลัวต่อกฎหมายไม่กล้าที่จะกระทำความผิด ในทางกลับกันผู้กระทำความผิดรายที่มีสถานะทางการเงินต่ำก็

จะสามารถที่จะชำระค่าปรับได้ ไม่จำเป็นต้องถูกกักขังแทนค่าปรับ หรือถูกยึดทรัพย์สินเพื่อขายทอดตลาด เพื่อชำระค่าปรับ ทำให้เกิดความเท่าเทียมกันมากยิ่งขึ้น ในสถานะทางเศรษฐกิจที่ก่อให้เกิดความเหลื่อมล้ำทางการเงินที่เป็นปัญหาอยู่ในประเทศไทย

2) โทษปรับตามวันและรายได้ในเกี่ยวกับการละเมิดเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไป มีความยืดหยุ่น ทนต่อการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม การที่โทษปรับตามวันและรายได้นั้น จะคำนวณจากฐานรายได้ของผู้กระทำความผิดในขณะที่กระทำความผิดนั้น จักทำให้แม้สภาพเศรษฐกิจและสังคมจะปรับเปลี่ยนไปเล็กน้อยเพียงใด อัตราโทษปรับตามวันและรายได้ก็จะยืดหยุ่น และปรับเปลี่ยนตามไปด้วย โดยไม่มีความจำเป็นต้องแก้ไขกฎหมายเพิ่มเติม ที่มีกระบวนการที่ซับซ้อน ทั้งยังใช้เวลานานกว่าจะดำเนินการแก้ไขกฎหมายให้เสร็จสมบูรณ์ เนื่องจากรายได้ของผู้กระทำความผิดแต่ละรายจะย่อมต้องถูกเปลี่ยนแปลง หรือปรับตามสถานะทางเศรษฐกิจในขณะนั้น เป็นไปตามค่าครองชีพของประชาชนในประเทศ หากเทียบกับอัตราโทษปรับแบบแน่นอนตายตัว รูปแบบที่ประเทศไทยใช้อยู่ นั้นจะไม่เหมาะสม เนื่องจากไม่สามารถปรับเปลี่ยนอัตราโทษให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลง

3) อัตราโทษปรับตามวันและรายได้ สามารถลดมูลเหตุจูงใจในการกระทำความผิดในเกี่ยวกับการละเมิดเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไปได้ ผู้กระทำความผิดจะตัดสินใจกระทำความผิดเมื่อประเมินผลประโยชน์ตอบแทนที่คาดว่าจะได้รับจากการกระทำความผิด ซึ่งหากได้รับผลตอบแทนที่สูงกว่าผลเสียก็จะตัดสินใจที่จะกระทำความผิด ดังนั้น ในแนวคิดการลงโทษเพื่อข่มขู่ยับยั้งและทางนิติเศรษฐศาสตร์ จึงกำหนดบทลงโทษให้มีอัตราโทษที่สูงกว่าผลประโยชน์ที่ได้จากการกระทำความผิด จะเห็นได้ว่าในรูปแบบการปรับแบบตายตัวที่ประเทศไทยใช้อยู่ในปัจจุบัน อัตราโทษยังคงไม่เพียงพอที่จะข่มขู่ยับยั้งไม่ให้เกิดการกระทำความผิดเกิดขึ้น เทียบกับรูปแบบการปรับตามวันและรายได้ที่แปรผันตามรายได้ของผู้กระทำความผิด ส่งผลโดยตรงทำให้อัตราโทษปรับสูงขึ้นแปรผันตามรายได้ของผู้กระทำความผิดอะไรก็ตามจำนวนค่าปรับที่เพิ่มสูงขึ้นตามรายได้ย่อมบั่นทอนผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจที่ผู้กระทำความผิดจะได้รับ และเมื่อมูลเหตุจูงใจน้อยลงก็ย่อมไม่เกิดการกระทำความผิดเกิดขึ้น

4) รูปแบบการปรับตามวันและรายได้จะช่วยเพิ่มอัตราชำระค่าปรับให้สูงขึ้น และลดอัตราการไม่ชำระค่าปรับให้น้อยลงเนื่องจากปัญหาของรูปแบบการปรับแบบแน่นอนไปตัวที่ทำให้ผู้กระทำความผิดที่มีรายได้น้อยไม่มีความสามารถที่จะชำระค่าปรับจนต้องมีการกักขังแทนการชำระค่าปรับหรือการยึดทรัพย์สินเพื่อขายทอดตลาดนำรูปแบบอัตราโทษปรับตามวันและรายได้มาใช้ในคดีปลอมเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไปก็จะทำให้ผู้กระทำความผิดที่มีรายได้น้อยสามารถที่จะชำระค่าปรับได้มากขึ้นและสำหรับผู้ที่มีความผู้ที่มีรายได้สูงก็

จะต้องชำระค่าปรับในอัตราที่สูงขึ้นตามไปด้วยทำให้ผู้กระทำความผิดส่วนใหญ่สามารถชำระเงินค่าปรับได้อย่างครบถ้วนมาก

5) การนำรูปแบบการปรับตามวันและรายได้มาใช้ในคดีปลอมเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไปจะเป็นการเพิ่มรายได้ให้กับรัฐมากขึ้นการนำอัตราโทษของรูปแบบการปรับตามวันและรายได้มาใช้จะทำให้สามารถเรียกเก็บค่าปรับในอัตราที่สูงขึ้นและลดอัตราการไม่ชำระค่าปรับของผู้ที่กระทำความผิดที่มีรายได้น้อยน้อยลงย่อมส่งผลให้รัฐสามารถเก็บค่าปรับที่เกิดขึ้นจากคดีเครื่องหมายการค้าปลอมสินค้าแบรนด์หรูได้มากขึ้น

ข้อเสียและปัญหาที่พบได้จากการนำโทษปรับตามวันและรายได้มาบังคับใช้ในคดีปลอมเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไป

1) อัตราของโทษปรับตามวันและรายได้ อาจเพิ่มมูลเหตุจูงใจในการกระทำความผิดให้กับผู้ที่มีรายได้ต่ำเนื่องจากหากยังมีรายได้ต่ำมากเท่าใดอัตราโทษปรับก็จะน้อยลงแปรผันตามรายได้ในรูปแบบโทษปรับตามวันและรายได้ยังมีข้อจำกัดในการยับยั้งบุคคลกลุ่มนี้เนื่องด้วยหากเป็นผู้กระทำความผิดที่มีรายได้ต่ำจำนวนค่าปรับที่คำนวณออกมาก็จะยิ่งลดต่ำลงไปเช่นเดียวกันดังนั้นหากผู้กระทำความผิดมีรายได้น้อยเท่าไรจำนวนค่าปรับก็จะยิ่งน้อยลงตามไปด้วยทำให้ผู้กระทำความผิดจำพวกนี้มีมูลเหตุจูงใจสูงที่จะกระทำความผิดในคดีปลอมเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไป จำเป็นต้องมีการแก้ไขไม่ให้ค่าปรับมีจำนวนที่ต่ำจนเกินไปรวมถึงต้องกำหนดเกณฑ์ขั้นต่ำของจำนวนรายได้ต่อ 1 วันปรับหรือจำนวนเงินค่าปรับขั้นต่ำเพื่อแก้ไขปัญหาในเรื่องนี้

2) อาจเกิดข้อโต้แย้งว่าโทษปรับตามวันละรายได้เป็นการลงโทษที่ไม่เป็นธรรมเนื่องด้วยอัตราโทษสำหรับผู้ที่มีรายได้สูงกับอัตราโทษของผู้กระทำความผิดที่มีรายได้นั้นแตกต่างกันมากอาจทำให้เกิดข้อโต้แย้งว่าผู้ที่มีรายได้สูงไม่ได้รับความเท่าเทียมสำหรับการกระทำความผิดในรูปแบบเดียวกันอันเนื่องมาจากเป็นกลุ่มบุคคลที่จะต้องชำระค่าปรับในอัตราที่สูงมากกว่าและได้รับผลกระทบจากการลงโทษปรับเพิ่มมากขึ้นจากการลงโทษปรับในรูปแบบแน่นอนตายตัว

3) เป็นการเพิ่มภาระขั้นตอนการทำงาน และจะต้องใช้งบประมาณในการดำเนินงานมากขึ้น เนื่องด้วยการที่จะกำหนดโทษปรับตามวันและรายได้นั้นจะต้องใช้ข้อมูลเกี่ยวกับรายได้สถานภาพทางการเงินของผู้กระทำความผิดในแต่ละราย ดังนั้น ในการที่จะได้มาซึ่งข้อมูลเกี่ยวกับรายได้และสถานภาพทางการเงินที่ถูกต้องและเพียงพอจำเป็นต้องมีการเก็บรวบรวมข้อมูลจากหน่วยงานของรัฐซึ่งจะเป็นการเพิ่มภาระในการทำงานให้แก่ผู้ปฏิบัติงานและผู้เกี่ยวข้องที่จะต้องรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำ ให้ได้อย่างเพียงพอเพื่อที่จะใช้ในการคำนวณให้ถูกต้องและ

ตรงกับปัจจุบันให้ได้มากที่สุดซึ่งการดำเนินการดังกล่าวนี้จะต้องอาศัยความร่วมมือจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องหลายหน่วยงานทำให้การดำเนินการในขั้นตอนนี้ใช้ระยะเวลาและอาจจะส่งผลให้กระบวนการพิจารณาคดีนั้นยืดออกไป

4.3 ปัญหาเกี่ยวกับบทกำหนดโทษในความผิดละเมิดเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไปที่มีความซ้ำซ้อนกัน และการบังคับใช้โทษปรับแยกระหว่างบุคคลธรรมดาและนิติบุคคล

การกำหนดโทษปรับทางอาญาของความผิดละเมิดเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไป และความซ้ำซ้อนของกฎหมาย จากการศึกษาการบังคับใช้กฎหมายและการลงโทษทางอาญาของสาธารณรัฐฟินแลนด์ สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี และสหรัฐอเมริกาที่แม้จะมีบทบัญญัติในประมวลกฎหมายอาญา และพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้ากำหนดโทษอาญาในการกระทำความผิดละเมิดเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไป แต่กฎหมายทั้งสองดังกล่าวจะไม่ซ้ำซ้อนกัน หรือขัดแย้งกัน ในสาธารณรัฐฟินแลนด์ จะบัญญัติในเรื่องความผิดละเมิดเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไปโดยผู้กระทำความผิดจะต้องโดนปรับ ให้ดุลพินิจศาลปรับตามระบบการปรับตามวันและรายได้ หรือจำคุกตามประมวลกฎหมายอาญาหมวดที่ 49 มาตรา 2 บัญญัติโทษจำคุกไว้ไม่เกินสองปี ส่วนสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีนั้น พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า มาตรา 143 จะกำหนดโทษปรับ ให้ดุลพินิจศาลปรับตามระบบปรับตามวันและรายได้ และมาตรการการยึดทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 74 และในสหรัฐอเมริกา จะมีประมวลกฎหมายอาญาเป็นกฎหมายกลางบัญญัติโทษไว้ให้มลรัฐออกพระราชบัญญัติเฉพาะในการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าแต่ต้องไม่ขัดกับกฎหมายกลางและมีการกำหนดโทษที่จะลงกับบุคคลธรรมดาและนิติบุคคลที่ต่างกันอีกด้วย

ประเทศไทยจะมีบทบัญญัติความผิดการปลอมเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไปบทบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญา และพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 ที่มีความซ้ำซ้อนและขัดแย้งกันเองดังนี้

บทบัญญัติตามมาตรา 273 แห่งประมวลกฎหมายอาญา “ผู้ใดปลอมเครื่องหมายการค้าของผู้อื่นซึ่งได้จดทะเบียนแล้ว ไม่ว่าจะได้จดทะเบียนภายในหรือนอกราชอาณาจักร ต้องระวางโทษจำคุก ไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ” ซึ่งจะคล้ายกับ มาตรา 108 ของพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 “ผู้ใดปลอมเครื่องหมายการค้า เครื่องหมายบริการ เครื่องหมายรับรอง หรือเครื่องหมายร่วมของบุคคลอื่นซึ่งได้จดทะเบียนไว้แล้วใน

ราชอาณาจักรต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสี่ปี ปรับไม่เกินสี่แสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ” จะเห็นได้ว่ามาตรา 273 ประมวลกฎหมายอาญา นั้นคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียน ไม่ว่าจะจดทะเบียนในประเทศไทยหรือจดทะเบียนในต่างประเทศก็ตาม แต่ในมาตรา 108 พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 จะคุ้มครองเฉพาะกรณีที่เครื่องหมายการค้านั้นได้จดทะเบียนแล้วในประเทศไทยเท่านั้น ตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3249/2545 พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 มาตรา 108 บัญญัติถึงการกระทำความผิดที่เป็นการปลอมเครื่องหมายการค้าของผู้อื่นที่ได้จดทะเบียนในราชอาณาจักรไว้แล้ว จึงมีผลเท่ากับ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 273 เฉพาะที่บัญญัติถึงการกระทำต่อเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียนในราชอาณาจักรไม่นำมาใช้อีก โดยใช้พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 มาตรา 108 แทน ตามพระราชบัญญัติดังกล่าว มาตรา 3 วรรคท้าย และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 272 “ผู้ใด (1) เอาชื่อ รูป รอยประดิษฐ์หรือข้อความใด ๆ ในการประกอบการค้าของผู้อื่นมาใช้ หรือทำให้ปรากฏที่สินค้า หีบ ห่อ วัตถุที่ใช้หุ้มห่อแจ้งความ รายการแสดงราคา จดหมายเกี่ยวกับการค้าหรือสิ่งอื่นทำนองเดียวกัน เพื่อให้ประชาชนหลงเชื่อว่าเป็นสินค้าหรือการค้าของผู้อื่นนั้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ”

ดังนั้น จะเห็นว่าการกระทำการปลอมเครื่องหมายการค้าที่ยังไม่ได้จดทะเบียนในประเทศไทยผู้กระทำจะมีความผิดตามมาตรา 272 (1) แห่งประมวลกฎหมายอาญา การกระทำการปลอมเครื่องหมายการค้าที่ไม่ได้จดทะเบียนในประเทศไทยแต่จดทะเบียนแล้วในต่างประเทศผู้กระทำจะมีความผิดตามมาตรา 273 ส่วนการกระทำการปลอมเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียนแล้วในประเทศไทย ผู้กระทำจะมีความผิดตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 มาตรา 108 แต่จะไม่มีผิดตามมาตรา 271(1) อีก และไม่นำมาตรา 273 แห่งประมวลกฎหมายอาญามาใช้เพราะตามมาตรา 3 แห่งราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 บัญญัติไว้ว่า หากมีกฎหมายใดขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บทบัญญัติในพระราชบัญญัติแทน ดังนั้น ความผิดฐานปลอมเครื่องหมายการค้าของผู้อื่นซึ่งจดทะเบียนแล้วในประเทศไทย ตามมาตรา 273 แห่งประมวลกฎหมายอาญา จึงเป็นบทบัญญัติที่ไม่อาจบังคับใช้ได้และไร้ประโยชน์ จึงสมควรที่จะมีการแก้ไขต่อไป

อีกทั้งในประเด็นของคำว่า “ผู้ใด” ที่กระทำความผิดตามที่กฎหมายบัญญัติข้างต้นทำให้ตีความว่าเป็นการกระทำของบุคคลตามกฎหมายทุกประเภท ทั้งบุคคลธรรมดาแล้วนิติบุคคล ทำให้บุคคลธรรมดาและนิติบุคคลจะต้องรับโทษปรับที่เช่นเดียวกัน ในความผิดและความร้ายแรงที่เหมือนกัน โดยมีทั้งโทษปรับสถานเดียว และโทษปรับปรับหรือจำคุก หรือทั้งจำทั้งปรับ ทั้งนี้นิติบุคคลนั้นมีความสามารถในการชำระค่าปรับที่สูงกว่าบุคคลธรรมดา และอาจสร้างความเสียหายได้

มากกว่าบุคคลธรรมดา และนิติบุคคลนั้นไม่สามารถลงโทษจำคุกได้โดยสภาพ การที่มีการกำหนดโทษในฐานะเดียวกับบุคคลธรรมดาไม่อาจสร้างความเกรงกลัวในการกระทำความผิดได้ ไม่มีความเหมาะสมเพียงพอกับมูลค่าความเสียหายที่นิติบุคคลได้กระทำความผิดไป

เปรียบเทียบกับการบังคับใช้โทษปรับกับบุคคลธรรมดาและนิติบุคคลในความผิดปลอมเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไปของสหรัฐอเมริกา เป็นการกำหนดโทษปรับแบบตายตัวเช่นเดียวกับประเทศไทย แต่อย่างไรก็ดีการกำหนดโทษปรับของสหรัฐอเมริกาเป็นการกำหนดโทษปรับที่แยกระหว่างบุคคลธรรมดาและนิติบุคคลออกจากกัน โดยมีการกำหนดไว้ใน U.S. Code, Title 18 Crimes and Criminal Procedure, Part 1 Crimes, Chapter 113 Stolen Property §2320(a) ซึ่งบัญญัติโทษสำหรับการกระทำความผิดครั้งแรก ระวังโทษจำคุกไม่เกินสิบปี หรือปรับไม่เกิน 2,000,000 เหรียญสหรัฐ (หรือ 5,000,000 เหรียญสหรัฐสำหรับการ กระทำโดยองค์กร) หรือทั้งจำทั้งปรับ สำหรับการกระทำความผิดครั้งที่สองหรือครั้งต่อมา ระวังโทษจำคุก สูงสุดไม่เกินยี่สิบปีและปรับจำนวนเงินสูงสุดถึง 5,000,000 เหรียญสหรัฐ (หรือ 15,000,000 เหรียญสหรัฐ สำหรับการกระทำโดยองค์กร) หรือทั้งจำทั้งปรับ จะเห็นได้ว่าการแยกระหว่างบุคคลธรรมดาและนิติบุคคลไว้อย่างชัดเจน

ดังนั้นการที่กำหนดโทษปรับโดยไม่ได้มีการแบ่งแยกโทษที่ใช้บังคับระหว่างบุคคลธรรมดาและนิติบุคคลนั้นมีความสามารถ และสถานะทางเศรษฐกิจที่สูงกว่าบุคคลธรรมดา ทั้งยังอาจสร้างความเสียหายหากทำการปลอมเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไปได้มากกว่าอีกด้วย จึงควรมีการกำหนดอัตราโทษปรับแยกระหว่างบุคคลธรรมดาและนิติบุคคล และควรกำหนดโทษของนิติบุคคลให้สูงกว่าอัตราโทษปรับของบุคคลธรรมดา เพื่อที่จะสามารถข่มขู่ยับยั้งการกระทำความผิดฐานปลอมเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น